

Nr 489.

Av herr **Hansson** i Önnarp m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 35, med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 26 juni 1931 (nr 280) om erkända sjukkassor.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 35 med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 26 juni 1931 (nr 280) om erkända sjukkassor föreslås bl. a. en utvidgning av försäkringsskyddet till att även omfatta utgifter för viss tandvård. Sålunda föreslås, att sjukvårdsersättning skall kunna utbetalas vid sjukdom, som kräver vård av tandläkare med specialutbildning i tandkirurgi, käkprotetik och käkortopedi, under förutsättning, att vården meddelas vid centraltandpoliklinik, tandläkarhögskola eller allmänt sjukhus.

I remissyttranden av såväl Sveriges tandläkarförbund som av Sveriges läkarförbund har det ifrågasatts, om den här avsedda ersättningen bör begränsas till de fall, då behandlingen äger rum å centraltandpoliklinik, tandläkarhögskola eller allmänt sjukhus. Enligt Tandläkarförbundets yttrande finns det åtskilliga tandläkare med särskild utbildning i tandkirurgi, käkprotetik och käkortopedi, vilka ha sin verksamhet förlagd utanför ovan nämnda behandlingsplatser. I tandläkarexamen ingår utbildning i de ovan nämnda vårdformerna, och flertalet tandläkare behandla i sin dagliga praktik fall av hithörande slag.

En begränsning av sjukvårdsersättningen i enlighet med propositionen skulle medföra stora nackdelar för de personer, som äro bosatta på långt avstånd från de ovan nämnda behandlingsplatserna. Sådana personer skulle få vidkännas betydande resekostnader och tidsförlust, vilka icke skulle drabba dem, om de i stället behandlades på vederbörande distriktstandpoliklinik eller av privatpraktiserande tandläkare i hemorten.

Då enligt Tandläkarförbundets yttrande redan nu flertalet tandläkare i sin dagliga praktik behandla fall av här avsett slag, finna vi icke några skäl, som kunna tala för att sjukvårdsersättningen begränsas till fall, som behandlas å centraltandpoliklinik, tandläkarhögskola eller allmänt sjukhus. Vi anse, att sjukvårdsersättning även bör kunna utgå vid behandling å distriktstandpoliklinik eller av privatpraktiserande tandläkare i den utsträckning som erforderliga anspråk på tandläkarutbildning och tandläkarutrustning fyllas. Med en sådan utvidgning i bestämmelserna för sjukvårdsersättningen äro flera fördelar att vinna. Vården skulle då icke komma att

koncentreras till ett fåtal platser med åtföljande väntetid för behandling. Vidare skulle kvalificerade tandläkare, som finnas att tillgå utanför de i propositionen föreslagna behandlingsplatserna, bättre kunna utnyttjas. I en hel del fall skulle man också vinna en betydande besparing i resekostnader och tidsförlust för personer, som bo långt från de i propositionen avsedda behandlingsplatserna.

Med stöd av vad som ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen med ändring av Kungl. Maj:ts proposition nr 35 måtte besluta, att sjukvårdsersättning vid här avsedd tandvård skall kunna utgå även vid behandling å distrikts-tandpoliklinik eller av privatpraktiserande tandläkare, i den utsträckning erforderliga anspråk på vederbörande tandläkares utbildning och materiella utrustning fyllas.

Stockholm den 6 februari 1952.

Stig F. Hansson
i Önnarp.

Nils G. Hansson
i Skegrie.

Gustaf Svensson
i Vä.

Gunnar Larsson,
Luttra.

Rob. L. Jansson,
Aspeboda.

Nils Jönsson
i Rossbol.
